

другарка. Мецантъ се наскърбилъ много и се отдалечилъ на края на планината. Легналъ подъ единъ старъ джбъ и почналъ да се разкайва за постъжката си. Жално му било най-вече за малкитъ мечета.

Скръбъта не го оставяла да стои на едно мѣсто, а го карала да се скита отъ едно мѣсто на друго. Веднажъ той слѣзълъ до политѣ на планината и се опѣтилъ къмъ широкото поле.

Тамъ на близо видѣлъ малко селце.

Отишелъ въ селото и взелъ да обикаля изъ дворищата. Въ единъ дворъ, подъ една плѣвня, квичели малки кученца. Мецантъ се спрѣлъ при тѣхъ и заплакалъ на главитѣ имъ, че останали безъ пазачъ.

Кученцата, щомъ видѣли, почнали да се криятъ изъ разни страни подъ плѣвнята. Ала той се пѣхналъ подъ плѣвнята и ги събралъ на купъ въ леглото имъ. Тѣ отново се разбѣгали, но той пакъ ги събралъ на купъ.

Слѣдъ малко дошла майка имъ. Космитѣ ѝ настрѣхнали, щомъ го видѣла при дѣцата си. Хвърлила се върху мецана и го захапала яростно по врата. Но той я отблъсналъ съ широката си лапа доста надалечъ.

Мецантъ отново събралъ кученцата на едно мѣсто и почналъ да ги ближе като сѣща майка. Кучката познала безсилието си и клѣкнала на страна и взела да вие жално за помощъ.

Стопанинътъ чулъ виенето на кучката и излѣзълъ да види що има. Като видѣлъ страшния мецанъ, бърже се върналъ въ къщи за оръжжието си, за да прогони неканения гостъ.

Отъ силния грѣмъ мецантъ се уплашилъ и